

fremhæve, at det er Formuen i dette Øjeblik, der er det afgørende, og hvad der sker videre, er der slet ingen Interesse for i Forslaget. Der er heller ingen som helst Interesse for, om der en Maaned efter denne Dato er opstaaet en ny Formue, arvet, erhvervet en ny Formue, indtjent ved en Spekulation. Denne gaar fuldkommen fri for Afgiften, alt er knyttet til dette ene Øjeblik. Og saa kan man jo ikke undgaa at bemærke, at den Formue paa 100 000 Kr., som er til Stede den 1. Januar, paalægges der Afgift, medens en Indtægt paa 100 000 Kr. for Aaret 1924, som maaske bruges til sidste Hvid, ikke er inddraget under denne Beskatning. Vel har jeg bemærket, at man fra Socialdemokratiets Side har peget paa, at man eventuelt vil kunne supplere Forslaget eller fjerne denne Fejl; man maa jo vente og se, hvad der kommer ud af en saadan Tanke, før man kan udtale sig om den. Med andre Ord, det, som dette Forslag siger, er følgende: Den Formue, som eksisterer den 1. Januar 1924, skal bære Ministeriet Neergaards Synder. Jeg synes, det er haardt at kaare en saadan speciel Syndebuk. Man søger imidlertid en Begrundelse ved at sige, at det er de Formuer, der er opstaaet under og efter Krigen — saaledes har jeg i alt Fald hørt det popularisere ude blandt Vælgerne. Men det er jo ikke rigtigt. Hvor mange af de Formuer, her er Tale om, der er Krigsformuer, ved man jo slet intet om. Vi ved tværtimod, at overmaade mange af Krigsformuerne er forsvundet, og jeg kan ikke undlade at pege paa, hvor uheldig den højtærede tidligere Finansministers (N. Neergaard) Politik var, ogsaa som Oppositionsleder, da han nemlig under Krigen lagde hele sit Partis og sine allieredes Indflydelse i Vægtskaalen mod et Forslag om Beskatning af Merformue, opstaaet under Krigen, som Finansminister Brandes havde fremsat, i Stedet for at den Spire, den Begyndelse, der var i dette Forslag, burde være grebet med Begærlighed fra hele Rigsdagens Side som en rimelig Vej til at komme ud over den ene og den anden Vanskelighed. I Stedet for at man burde have animeret til Fortsættelse paa denne Bane, slog man det simpelt hen ned og forpassede derved det rette Øjeblik, hvor der netop var store kunstige Formuer, som det ærede Medlem Hr. Trier talte om, til at inddrage disse under Beskatningen. Men som bekendt havde den tidligere Regering og dens Parti, som i sin Kamp mod dens Forgænger stadig betegnede denne Regering

som en Regering, der laante fremfor at paalægge Skat, gjort alt, hvad den kunde, for at hindre denne Regering i paa rigtig Maade at udnytte de Skattemuligheder, der fandtes den Gang. Men altsaa, om de Formuers Opstaaen, som findes den 1. Januar 1924, vides der intet som helst. Disse Formuer behandler nu dette Forslag paa ganske ensartet Vis, uanset deres Oprindelse, som man vel overhovedet neppe kunde opspore, eller deres Beskaffenhed, som man derimod nok kunde konstatere.

Jeg vil gerne sige et Par Ord herom, selv om det kommer til at falde noget sammen med, hvad der allerede er anført, og jeg vil da først se et Øjeblik paa de Formuer, som kan siges at være opsparede Formuer, hvis Indtægt der leves af, Formuer, som er sammensparet eller tilvejebragt ved et forstandigt Liv, ved en forstandig Forretningsvirksomhed, saadanne Formuer, som vor Skattelovgivning hidtil har taget et bestemt Hensyn til. Det er bekendt, at i den sidste Skattelov er der i Fortsættelse af tidligere Bestemmelser sagt, at Beskatningen af Formuer paa indtil 100 000 Kr., som svarer til en kun ringe Indtægt hos Formueejeren, lempes. Med andre Ord, det er netop et Udtryk for den Tanke, at de Formuer, som der skal leves af, f. Eks. i Slutningen af et Liv, og som tilsyneladende talmaessigt er store, som altsaa kan være paa indtil 100 000 Kr., men som giver en Indtægt, der som Basis for en Livsførelse kun er meget ringe, en Indtægt paa 4 000—5 000 Kr., faar en Lempelse i Forhold til den tidligere Formuebeskatning. Men dette gør disse Formuer aldeles ikke i det her foreliggende Lovforslag. Hvis der er Tale om en Papirformue, som vel maa give en noget større Indtægt end den, som den nuværende Finansminister nævnte — jeg tror, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har Ret i, at man maa sige, at Indtægten af den vel er en ca. 5 000 Kr. —, er en saadan Formueindtægt, naar man skal leve af den, ikke stor i en By, heller ikke efter Regeringens Skøn over, hvad Lønninger og Indtægter bør være. En saadan Formueindtægt beskattes i Øjeblikket med 345 Kr. i Formueskat og 132 Kr. i Indtægtsskat, men det foreliggende Forslag lægger yderligere dertil 666 Kr. i de kommende 6 Aar, foretager altsaa mere end en Fordobling af den samlede Skat. Den Statskat, en saadan Formueindtægt paa 5 000 Kr. vil have at bære efter dette Forslag, vil være 1 143 Kr., det vil sige, at der vilde blive noget